

Vladni uradnik je potem izročil vsem uredništvom prepis članka ter zapretil, da jim bo list ustavljen, ako ga ne obelodanijo. Ruski poslanik v Srbiji, Zadovski, ne sme več občevati s kraljem in razkraljem. To je znano po vsej Srbiji in narod odobrava rusko politiko. Ob novem letu je dobil Zadovski iz vseh krajev mnogobrojnih brzojavov, v Belemgradu pa mu je prišlo do 1000 občanov osebno častitat.

Dopisi.

Od nekod. (Skrivnosti poštna torbica.) Ze zopet zakasnilo! rečem nevoljen, ko dojde pričakovano pismo za jeden dan pozneje, nego kaže poštni pečat. Pismo- noša se opravičuje, češ, list mu je ostal v nekem koticu poštna torbica skrit, v naglici ga videl ni. Kratak je bil moj čas, zato sem le površno pregledal vrstice. Ko se podam k počitku, pride mi zopet v misel oni list. Razvedrim in razveselim se še zadnje uro tega dneva ob ljubih besedah prijateljevih, potem pa položim pismo pod vzglavje. Kmalu zaspi.

A ne dolgo, že se zgane nekaj pod vzglavjem. Pisemce zašumi ter začne prav razložno govoriti:

«O te skrivnosti poštna torbica bile so zanimive! V zadoščenje za svojo zamudo hočem ti nocoj pošepetati na uho, kaj mi je razlagala preteklo noč poštna torbica, ko sem v njej počivalo na pošti. — Doma sem iz slovenske hiše, a ko sem bila prodana, došla sem v cesarsko službo in sedaj me nosi pismonoša dan na dan med Slovence in Nemce tega mesteca. Tukaj slišim marsikaj ter vem skrivnosti, o kojih še drugi ne slutijo. Pred kratkim videla sem prav kisle obraze pri vseh Slovencih in opazila nepopisno, divjo radost pri vseh Nemčurjih. Prav kmalu stuham, da so zmagali nasprotniki pri nekih volitvah, a Slovenci so propadli, čeprav so gojili dokaj upanja, da je zaženo v kozji rog. Pa saj ne more drugače biti, pravi poštna torbica nadalje. «Jaz tudi vem prav tehten vzrok teh spak in tega nazadovanja slovenskega življa v našem slovenskem kraju. Čeprav težkega srca — moram biti prav jaz revna poštna torbica «nosilka» nemške kulture med naše narodnjake, in le redko imam zrnca pristne domače hrane, kojoj prinašam med nje. Kaj neki imam v mislih?! To so časniki, tiskovine in pisma, koja romajo po meni med naše meščane. In kaj nosim nasprotnikom? Nemške liste,

nemške tiskovine, nemška pisma, nemške naslove, vse nemško, nemško, nemško — če tudi mnogokrat kaj v spačeni nemščini. Tudi slišim povsod le nemško govorico, staro in mlado, tudi slovenska družina govori in lomi (radi ostrega povelja neki) samo blaženo nemščino in postarski sluga ali pismonoša reče čisto pohlevno: «Emfö! mich!» A kako je pri Slovencih? Vsak dan jim prinašam «Tagespošto,» ali naj povem v kolikih komadih? Ne, to bi bilo presramotno za moje rojake, a to pa že ovadim, da niti pol toliko Slovencev ne priroma iz Ljubljane nego Tagespošt iz Gradca med Slovence. Slov. Gospodarjev imam čisto le po enega, istotako Dom in Svet-ov in drugih slovenskih časnikov kakor i slovenskih zabavnih listov. Nemških pa nosim vsake vrste in baže kar na kupe po nem- ne, slovenskih hišah. Tako zalagam dan na dan slovenske hiše z nemškim blagom in čuditi se ne morem dovolj malomarnosti naših Slovencev. Le to mi čisto hodi po glavi: kaj si pač mislijo služabniki kakor i kmet ali kmetica iz okolice, ki vidijo, da prevladuje pri slovenski gospodi nemška govorica in nemško časnikarstvo itd. Menda le sklepa: To so mlačni narodnjaki, ki le pravijo «Živijo Slovenci» a s tem je vsega konec! Kar zatrjujete tu in tam o ljubavi, požrtvovalnosti in narodnosti je pač le public. Saj bi inace pač tudi ne zamogle najmanjše osebnosti razkropiti je v toliko strank, kolikor je oseb- ali še več! (ako ste v jedni osebi zastopani po dve stranki.) Nemce moramo spoštovati že zato, ker so tako do pičice dosledni glede narodnosti.»

Še nekaj je šepetala torbica o nemških ženah, ki neki zakrivijo to kugo med Slovenci ker prisilijo može svoje, da naročajo radi njih nemško časopisje — a tega nisem mogel razumeti — ali prisilijo tudi može svoje žene, da beró njim na ljubo slovensko časopisje in rabijo dosledno le slovensko govorico.

Potem sem se prebudil. Vedel in zvedel sem za danes dovolj. Segel koj v jutro za pero, namočil je v strupeno črnilo — ter napisal, kar sem slišal.

Morebiti se je naučila torbica na pošti pregostega besedičenja — ali celó opravljanja — a dozdeva se mi vendar, da so njene skrivnosti ne le za jedno, temveč glede na premnogo naših slovenskih mest in trgov — pregola resnica. Brencelj.

Ornig Kai. Glejte, glejte! kaj pomeni neki ta čudni nadpis, postavljen ob bregu Drave tam blizu Jožefovega spomenika! Vstopim se še enkrat predenj, ga preberem enkrat, dvakrat — kaj neki pmeni?

«Da, da, enakopravnost nam Slovencem,

omislili so si naši ptujski očetje — jedno slovensko besedo, če tudi spačeno, pristavili so poleg imena svojega pragermanskega župana, češ, — le glejte Slovenci — že po očitnih prostorih spoštuje se naš jezik! i to le, ker dobro vedó, da si tako hitro z vsakojakimi drobtinami damo zamašiti usta.» Tako sem modroval po svoji priprosti pameti; a kmalu sem jo drugače slišal.

Brinov Nace vedel mi je pa celo povest o tej prečudni tabli povedati. Začel je pa tako-le: «Vso jesen in zimo zgedalo je po blaženem Ptujci, kot bi ga zasedli roparski zakladokopi. Vse ceste so razrovane, pa globoki jarki, visoko nametana zemlja, različno orodje, železne cevi, vse povprek je ležalo ter potovalcu zastavljalo pot. Ptujčani so si omislili plinovo luč, in jo hočejo po železnih cevah voditi po vseh cestah in hišah. Baje je ta luč mnogo cenejša od smrdljivega petroleja, mnogo jasnejše sveti, (morda še pamet razsvetljuje) in glavna stvar, mnogo imenitnejša je kakor oljeva luč. A «Kamerstat» Ptuj že mora imenitno biti, da ga bodo bratje na Pruskem raje spoznali kot nemški Bezicštand in raje se po njem naseljevali. No, delali, rovali, kopali so — da ne rečem noč in dan — pa petek in svetek, torej tudi v nedeljo. Jezil sem se o dnevu Gospodovem premnogokrat, gredoč mimo delavcev ter si mislil — «Božjega blagoslova tu že ne bo.» In glejte — kratka moja pamet obrodila je preroško misel. Kaj se je zgodilo?! Krčmarji, trgovci, pekarji itd. se pritožujejo, da stane sedanja plinova razsvetljava skoro dvakrat toliko nego prejšnja petrolejeva; nekaj so pri cevah krivo naredili — bržkone so preširoke ali kali — preveč plina pač zgori. Župan, — kaj bo, — kaj pa zdaj?! Izkopati bo treba vse cevi — vse delo torej storiti še enkrat, plačati še enkrat — oh — to je nevolje, jeze med mestnimi očeti!

Da si to jezico malo ohlade, vzeli so baje ti mestni očetje veliko tablo ter na njo zapisali «Ornig Kai» — ter jo postavili sred ceste, da bi jo dragi župan prav gotovo čital. Da ga še bolj jeze, vzeli so slovensko besedo — in — slovenske pismenke. Nekaj tudi zaraditega, češ, nikdo nas sumničil ne bo, da smo mi to naredili — jeza županova zadela bode le zloglasne Slovence.

Da, da, prav tako! Ornig, kaj bo? Jeli, Slovenci so dobri ta čas, ko nosijo denar v nemške prodajalnice ter našim nasprotnikom mastijo že itak prepolne žepe! Že tistokrat, ko so kopali za plinovodnice, se je posvetovalo, kako se iznebiti slovenskih delavcev, a načrt: več vagonov nemških močij si naročiti po železnici, splaval je po vodi, ker

nekoliko desetih in krajcarjev, v telovniku nekoliko užigalic in ključek od ure. Petdeset goldinarjev, o katerih ji je po noči povedal, ni bilo nikjer.

Mazal je opazoval po strani ženo in videč, da zastonj išče, se je moral držati za usta, da se ni glasno zasmejal. Zena, ki ji ni bilo mogoče dobiti onih petdeset goldinarjev, je jezno zagnala obleko zopet na stol, in mož se je — prebudil.

«Kaj imaš opraviti pri moji obleki?»

«Še danes se ti pozna, da si sinoči pil! In kje imaš petdesetak?»

«Aha, ljuba moja, jaz sem že stari, in ne misli, da ga pustim v obleki, da bi mi ga vzela ti izpred nosa. Vedno tarnaš, če kaj zaigram, a če priigram, tedaj takoj laziš za denarjem,» se je posmehoval Mazal ženi.

«Saj sem ga hotela le spraviti, da bi ga spet ne zapravil. In zapomni si, da priigran denar ne prinese k hiši blagoslova.»

«Toda ne pridiguj! Jutri pojdem v mesto in tam ti kupim novo obleko.»

V tem je nekdo potrkal na okno in zaklical: «Mazal, ali spite?»

Kmetica je odgrnila okno. «Bog daj dobro jutro! Ali so ata že zbudjeni?» «Že! in kaj hočete?»

«Za vašim vrtom v repi je zajec velik kakor tele, gospodar imajo lepo priliko, počiti ga.»

Komaj je čul Mazal o zajcu, je skočil iz postelje, se pokrižal, ter zaklical skozi okno: «Tako pridem!»

Hitro se je opravil, snel s stene puško, nasadil patron in bil že za vrtom. Huba, tako se je zval človek, ki ga je klical, je stal pri vratih.

«Tedaj, kje je?» — «Tam, vidite ga?» — «Aha, vidim! Počakaj mrcina!» Mazal je nameril, «bum», in zajec je ležal mrtev na tleh.

«Jezus, Marija!» je kriknil Mazal. — «Za Boga, kaj vam pa je?» Mazal je spustil puško in lomil z rokami. — «Toda kaj se vam je vendar zgodilo?» — Izstrelil sem peldeset goldinarjev! — »Pet—de—set goldi—nar—jev?» Huba je odprl usta, kakor da hoče tudi ž njimi poslušati.

«Po noči sem vtaknil v cev petdeset goldinarjev, pozabil sem na nje, strelil sem, in komaj je strel počil, sem se spomnil na nje. O jaz —!»

Huba se je praskal za ušesom: «Saprbolt, to je pa res drag zajec! Mislim, da niti cesar tako drago ne strelja.»

Mazal je vzel zajca in ga nesel domov. Na dvorišču je stala kmetica. «No, ali je vreden tako zgodnjega vstajanja?» — «Da, vreden. Petdeset goldinarjev velja!»

Mazal je vrgel zajca jezno ob tla in

povedal, kaj se je zgodilo. Ko je Huba bral na ženinem obličju, kaj se bliža, jo je popihal, in Mazal je poslušal s sklonjeno glavo ženino pridigo.

«Vidiš, ali ti nisem rekla, da priigran denar ne prinese sreče? In kdo mi kupi sedaj obleko?»

«Žena, za Boga te prosim, prenehaj! Obleko dobiš, in obljubujem ti, da ne bom nikdar več kvartal!» ...

Mazal je držal dano besedo. Izučil ga je dragoceni strel. D. N.

Smešničar.

Počakajte vendar. Učitelj pograja učenca, da je tako črn in umazan. Deček pa odgovori na kratko:

«Ej, saj še danes ni nedelja.»

Strela. V šoli se je učenec pisal za Strela.

Učitelj vpraša nekaj: «No, Zdravko, včeraj sem vam razlagal, kaj je blisk ali elektrika; povej mi zdaj, kaj pa je strela?»

«Strela je sosedov Matijček z belimi lasmi, ki sedi tukaj za mano!» odreže se Zdravko naglo.

bi nemški delavci le bili predragi. Kaj bo? Visoko iz zemlje moleča plinohrama sta porbarvana prav živo rudeče. Ko sem to v prvič zagledal, mislil sem si, to so gotovo kotli, v kojih se kuhajo za ptujsko okolico mokraske ideje, no pozneje sem zvedel, kar pa je morda še bolj nevarno, da so kuharji, ki kuhajo plin od daleč daleč doma, morda so oni živi kotli, po kojih se bode naši mili domovini širil pogubonosni socijalizem. Potem pač «Ornig kaj?!»

Toliko je vedel Brinov Nace povedati Brenceljnu.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Ločimo se od Gradca!) Dolgo je morala čakati mariborska, sadjarska in vinarska šola na novega ravnatelja, ker je prejšnji umrl. Deželni glavar, grof Attems, je bil bolan in želel je, da se naj brez njega ne določi ta važna zadeva. Bal se je, da bi brez njega ne šlo tako, kakor je želelo njegovo nemško srce. Med mnogobrojnimi prosilci se je nahajal namreč tudi eden, kateri je imel dvoje dobrih lastnosti. Prvič je živel dosedaj na Pruskem, ter se tamkaj napil nemške omike, po katero naši avstrijski Nemci hodijo najrajši na Prusko, ker nemara čutijo, da je doma pri vsej svoji oholosti in ošabnosti vendar le nimajo. Drugič pa zna ta prosilec tudi par besedij slovenski, ako jih ni pozabil; toda vsekako znal jih je enkrat. To bi naj bil pesek v oči Slovencev. In grof Attems je okrevljal in danes izvemo, da je res prodril s svojim ljubljencem, Friderikom Zweiflerjem, rojenim Radgončanom, ki je bil dosedaj strokovni učitelj na sadjarski in vinarski šoli v Geisenheimu na Reni. O njem se več ne vé nego to, kar smo povedali, da je rojen pri Radgoni in živel na Pruskem. Strokovnjak ni nikakšen, manjka mu znanosti, kakor bi jih potreboval ravnatelj vinarske šole, ki bi naj stal nad svojimi učitelji različnih strok. Veliko upanja, da dobi ravnateljsko mesto na imenovani šoli, je imel tudi tukajšnji učitelj Anton Stiegler. V znanju stoji s Zweiflerjem na isti stopinji, če ga celo ne prekaša, a ni bil na Pruskem in ne zna nobene besede slovenski. Da bi se ne žalostil, ker mu je upanje po ravnateljstvu splavalo po vodi, imenoval ga je deželni odbor deželnim vinogradnim komisarjem. Gospod Stiegler je sicer pošten mož, a svoje službe ne bo mogel opravljati v splošno zadovoljnost, ker ne zna jezika večine štajerskih vinogradnikov, ker ne zna slovenski. Naših želj ne bo poznal, slovenski vinogradniki bodo pozabljeni, skrbelo se bo v prvi vrsti le za majhno številce nemških vinogradnikov. Najnovejša imenovanja so zopet dokaz, da nas Slovence v Gradcu prezirajo in zopet glasneje je postal naš klic: »Ločimo se od Gradca!«

(Presvetli cesar) je čč. gg. lazaristom v Studencih pri Mariboru iz zasebnega premoženja daroval 600 K. za notranjo popravo domače cerkve.

(Slov. društva odbor) s sedežem v Mariboru je v seji 30. januv. sklenil sklicati občni zbor v prostorih «Narodnega doma» v Mariboru hitro, ko bode slovesno otvorjen.

(Učiteljestvo slovenskega Štajarja) se vabi v zadnji številki »Popotnika«, da se pred prihodnjim zasedanjem deželnega zbora priredi velik shod slovensko-štajarskega učiteljstva v Celju, h kateremu povabi tudi vse slovenske deželne poslance. Na shodu se bode govorilo o stanovskih zahtevah učiteljstva.

(Ponos nemških Celjanov.) Ponos nemških Celjanov je njih državni poslanec dr. Pommer, kojega so si izposodili od Dunajčanov, ker doma v kljub vsej hvalisani nemški omiki niso našli vsaj nekoliko sposobnega moža, da bi si ga upali poslati v državni zbor. Dr. Pommer je minole dni v državnem zboru oslavil svoje ime, četudi

na jako dvomljiv način. Gospod Pommer je vprašal vlado, ali ji je znano žaljivo počenjanje českega župnika v nemških občinah Lipetz in Kostetz. Vse se je čudilo marljivosti gospoda Pommerja, ki je pogledal s svojimi skrbnimi očmi tudi na Lipetz in Kostetz. Todi začudenje se je kmalu izgubilo. Pri natančnejem preiskovanju se je namreč dokazalo, da občini Lipetz in Kostetz — sploh ni. Nemški Celjani, poslanca pa imate, poslanca, da mu ga ni kmalu para.

(Nova pošta.) Na Majšbergu se namestavajo potegovati za lastno pošto, katera bi imela zvezo s Ptujem in Rogatcem. Gotovo bodo tudi Rogačani veseli, ako se Majšberžanom posreči njih nakana.

(Castni občan.) Občinski odbor v Šentjanžu na drav. polju je v svoji seji dne 18. prosinca in občinski odbor Sv. Marjeta na drav. polju v seji 15. prosinca svojega veleč. g. župnika Janeza Nep. Simoniča imenoval častnim občanom k 50letnici mašništva in 25letnici tukajšnjega župnikovanja.

(Vzdramite se!) Občine Zdole pri Kozjem, Pilštanj, Drenčko reber i. dr. v kozjanskem okraju, vzdramite se in vložite prošnje na državnega poslanca gsp. Žičkarja za slovensko nadsodišče in vseučilišče v Ljubljani in pa za dvojezične pečate na naših poštah. Le urno stopite na noge za drugimi zavednimi občinami!

(Kovači v Kozjem.) A. Wachtschitsch, Schmid, ta napis nosi kovačnica gorečega pristaša Kragorovega in nasprotnika slovenskega jezika. Ime narodnega kovača pa se glasi Fran Strnad. Slovenci kozjanski, h kateremu boste v delo nosili?

(Volitve v okrajni zastop) okolice Gradec se ravnokar vršijo. Vseposvodi zmaguje stranka barona Rokitsanskega. Nemška katoliška stranka na Štajarskem pač veliko premalo dela.

(Ta nemščina!) Nekateri Slovenci mislijo, da jim je mogoče le z nemščino kaj pametnega storiti. Toda tukaj jim pogosto spodleti. Tako nam pišejo, da je eden župan pri Sv. Ani v Slov. gor. pač hotel na vsak način pribiti svoje nemško znanje na živinski potni list. A zgodila se mu je nesreča. Zapisati bi moral rothgescheckt (rudeče lisast), a zapisal je rothgeschert (rudeče ostrizen).

(Doktorjem modroslovja) je bil dne 26. jan. v Gradcu promoviran gosp. Karol Ozvald, rodom Središčan. Čestitamo.

(Duhovske zadeve.) Dne 30. januar. je slavil naš lavantinski prošt, prelat msgr. Ignacij Orožen osemdesetletnico življenja. Še mnoga leta!

(Iz kozjanskega okraja.) Občina Drenskobreg izvolila si je pretečeni petek, dne 27. januarja za župana Matija Amona in to že osmokrat in tudi tokrat enoglasno, kakor vsakokrat. Mož poštenižak zasluži tudi popolno zaupanje svojih soobčanov, ker je veren katoličan in izboren narodnjak. — Ne dolgo tega je bil pri Sv. Vidu na Planini izvoljen Vid Sakošek, v Gorjanah pri Pod-sredi posestnik Cerjak, vsi sami vrli in odločni možje. Tako je prav, omahljivcev ne potrebujemo.

(Grdo vedenje.) V neki slovenski gostilni v Kozjem so sedeli pred kratkim slovenski možje ter se mirno razgovarjali. Kar se prikrađe od nekod posilinemški mlečnež ter začne zabavljati slovenske može s «Heil und Sieg». Da bi naši možje ne vedeli, da nemskutarija vsakemu človeku zmede možgane in otemni pamet, posadili bi ga gotovo pod milo nebo. Toda pripeti se lahko, da naši možje pozabijo na slabe uplive posilinemškega mišljenja, in tedaj se bo zgodilo, kar se je sedaj opustilo.

(Gomilsko.) Sv. misijon se je obhajal na Gomilskem od 14. januarja do 22. jan., katerega se je prav veliko ljudi udeležilo. Vodili so ga č. g. lazaristi od Sv. Jožefa pri Celju: vlč. g. Ivan Macur, Anton Kovalik in Franc Kitak.

(Tihotapec.) Pri Sv. Emi je umrl pretekle dni Janez Gobec za vnetjem pluč.

Prehladil se je, ko je nosil hrvatske svinje čez Sotlo, da bi jih vtihotapil na Štajarsko.

(V mariborskem kn. šk. dijaškem semenišču) se priredi v četrtek, dne 2. svečana veselica s petjem, tamburanjem, citranjem in gledališčno igro «Večni kovač.»

(Iz Škal) se nam poroča: Pri nas smo imeli od 15—22 jan. sv. misijon, kojega sta vodila oo. jezuita Franc Doljak in Janez Verhovec iz Št. Andreja na Koroškem. Vsi so se ga udeležili, tako da imamo veselo upanje, da socijal-demokratski apostol Čobal ne bo našel več pri nas poslušalcev za svoje misijone.

(Redka slovesnost) se bode vršila prihodnjo nedeljo 5. febr. v Kozjem. Zjutraj pri prvem opravilu bode namreč zlata in dijamantna poroka. Zlato poroko bosta obhajala zakonska Franc in Ana Bračun po domače Bah na Veterniku v pričlo svojih 13 ali 14 otrok, dijamantno pa Franc in Ana Dobravec z Opečnika. V veliko veselje je ta dogodek za celo našo župnijo, kajti kaj tacega se zgodi le redkokedaj.

(Umrli) je v Ptujju vrli narodnjak, veletrežec Andrej Jurca. Blag mu spomin!

Iz drugih krajev.

(Bolgarska kneginja) Marija Luiza je v torek dne 31. jan. umrla. Pred kratkim je porodila kneginja hčerko, koja bodo krstili na ime Nadezda. K boleznim se je pridružila sedaj influenza in se končala s smrtjo. Kneginja je bila blaga žena in zelo jo je bolelo, ko je dal nje neznačajni mož sina Borisa vsprejeti v pravoslavno cerkev.

(Umetnostni svet.) Naučni minister je zopet imenoval za dobo petih let umetnostne svetovalce, ki imajo presojsati od vlade naročena umetna dela avstrijskih umetnikov ter ministerstvu svetovati v vseh zadevah domače umetnosti. Značilno za našega naučnega ministra je, da nobeden Jugoslovan ni poklican v ta svet.

(Katoliški gimnazij v Ljubljani.) Ljubljanski škof dr. Jeglič želi hitro uresničiti svojo željo o katoliškem gimnaziju. Pozval je že hrvatskega stavbarja Vancaša, da izdela načrte za poslopja. Gsp. Vancaš bo si ogledal v Ljubljani stavbeni prostor, potem pa bo šel na potovanje v druga mesta, da si ogleda enake stavbe.

(Umrli) je dne 27. jan. v Ljubljani preč. g. Andrej Čebašek, dekan ljubljanskega stolnega kapitlja. Bil je dober Slovenec, učen mož in goreč zagovornik katoliške stvari.

(Roka angelja varuha.) Na Reki se je dogodil pretekle dni redek slučaj. Majhna deklica se je igrala na oknu prvega nadstropja ter pri tem pala z okna na ulico. Na splošno iznenadenje se deklica ni najmanj poškodovala.

(V Bolgariji) je odstopilo dosedanje ministerstvo z Stoilovom na čelu. Sestava novega kabineta je poverjena Grekowu, kateri je svojo nalogo tudi že dovršil. Novo ministerstvo sestoji iz 4 pristašev Radoslava in iz 4 politikov, ki ne pripadajo nobeni stranki.

(Prosveta na Primorskem.) Tržaško namestništvo je naznanilo okrajnim šolskim svetom v Istri, tržaški okolici in v Goriški, da je l. 1898 od 395 nadomestnih rezervnikov bilo 284 večjih pisanja in čitanja. Od pozvanih 395 ni vedelo imena njegovega Vel. cesarja 31, imena cesarice 182; 311 ni znalo, kdo je bil nadvojvoda Albreht, 376, kdo je bil feldmaršal Radecky in 176 ni vedelo, h kateri državi pripada Istra.

(Ptica rešila vlak.) Zgodilo se je na železnični progi v državi Texas v Ameriki. Hudobna roka je položila čez progo velik kos železa, da bi prihajajoči vlak skočil s tira ter se razbil. Ko se je pomikal vlak s polno hitrostjo onemu mestu, kjer je ležal železni drog, prileti od nekod nasproti divja ptica, butne spredaj v strojevo svetilnico ter jo razbije. Vlak je bil prisiljen, da vozi v temi polagoma in pazljivo. Vsled tega je